KOMISIJAS LĒMUMS (ES) 2015/120

(2014. gada 29. oktobris)

par valsts atbalsta shēmu SA.27317 (C 25/09) (ex N 673/08), ko Itālija plāno īstenot attiecībā uz digitālās projicēšanas iekārtām

(izziņots ar dokumenta numuru C(2014) 7888)

(Autentisks ir tikai teksts itāļu valodā)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 108. panta 2. punkta pirmo daļu,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu un jo īpaši tā 62. panta 1. punkta a) apakšpunktu,

pēc tam, kad ieinteresētās personas bija aicinātas iesniegt savas piezīmes [1] atbilstīgi minētajiem pantiem, un ņemot vērā šīs piezīmes,

tā kā:

I. PROCEDŪRA

(1) Itālija 2008. gada 30. decembrī paziņoja Komisijai par nodomu ieviest nodokļu stimulus ieguldījumiem kinematogrāfijas nozarē, filmu izplatīšanai un digitālajam kino. Itālijas iestādes 2009. gada 2. aprīlī un 2009. gada 23. jūnijā iesniedza papildu informāciju.

(2) Ar 2009. gada 22. jūlija vēstuli Komisija informēja Itāliju par lēmumu apstiprināt Itālijas nodokļu stimulus ieguldījumiem kinematogrāfijas nozarē un filmu izplatīšanai. Tajā pašā laikā Komisija paziņoja Itālijai par lēmumu sākt Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta 2. punktā noteikto procedūru attiecībā uz ierosināto nodokļu kredītu ieguldījumiem digitālās projicēšanas iekārtās.

(3) Komisijas lēmums sākt procedūru tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* [2]. Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt piezīmes.

(4) Kultūras mantojuma un tūrisma ministrija un Eiropas Komisija organizēja semināru par šo tematu, kas notika Romā 2009. gada 21. oktobrī.

(5) Komisija saņēma piezīmes no ieinteresētajām personām un nosūtīja tās Itālijai, lai Itālija varētu tās komentēt. Itālijas iestādes savas piezīmes iesniedza 2010. gada 19. janvāra reģistrētā vēstulē. Tam sekoja informācijas apmaiņa, tostarp Itālijas iestāžu papildu vēstules, kas tika saņemtas 2010. gada 7. septembrī, 2011. gada 12. aprīlī, 2011. gada 1. jūnijā, 2011. gada 1. decembrī, 2012. gada 10. maijā, 2012. gada 14. septembrī, 2013. gada 23. aprīlī, 2013. gada 6. decembrī, 2014. gada 18. aprīlī, 2014. gada 11. jūnijā un 2014. gada 1. augustā.

II. SHĒMAS APRAKSTS

1. Paziņotā atbalsta shēma

(6) Nodokļu kredīts kinematogrāfijas uzņēmumiem, kuri uzstāda digitālās projicēšanas iekārtas, bija daļa no nodokļu pasākumu kopuma filmu nozarē, kurus ieviesa Itālijas iestādes. Kopumā šo nodokļu pasākumu mērķis bija stimulēt tirgus dinamiku, lai atbalstītu Itālijas kultūras filmas konkurencei labvēlīgā vidē un veicināt šādas filmas Itālijā un Eiropā.

(7) Nodokļu kredītu shēma digitālajam kino ietver nodokļu kredītu 30 % apmērā no izdevumiem, ko radījusi digitālajai projicēšanai paredzēto iekārtu ieviešana. Maksimālais gada nodokļu kredīts ir EUR 50 000 uz vienu ekrānu.

[1] OV C 196, 20.8.2009., 9. lpp.
[2] Sk. 1. zemsvītras piezīmi.

(8) Attiecināmās izmaksas var ietvert:

a) projicēšanas iekārtu iegādi un digitālo projicēšanu;

b) iekārtu un aprīkojuma iegādi digitālā signāla uztveršanai pa sauszemi un/vai satelītu;

c) iepriekšminētajos punktos norādīto iekārtu, sistēmu un aprīkojuma iegādi, izmantojot finanšu līzingu vai nomu. Attiecīgajos līgumos ir jāietver pienākums iegādāties aktīvu tad, kad ir beidzies nomas līgums, vai noteikums, kas paredz lietotājam uzņēmumam šādas iegādes iespējas izmantot agrāk;

d) izdevumus, kas saistīti ar personāla apmācību;

e) saistītos izdevumus un pamatizdevumus projicēšanas kabīņu, iekārtu un pakalpojumu atjaunošanai un pielāgošanai un papildtelpas, kas iepriekš izmantotas 35 mm filmu projicēšanai.

Iepriekšējos divos punktos paredzētās izmaksas nedrīkst pārsniegt vairāk kā 20 % no a), b) un c) punktā noteiktajiem kopējiem izdevumiem.

(9) Saskaņā ar Itālijas iestāžu sākotnējo paziņojumu atbalsts tiktu piešķirts bez nosacījumiem tādiem kinoteātriem, kuros ir viens līdz četri ekrāni, un multipleksiem ar 5 līdz 10 kinozālēm pilsētās, kurās ir mazāk par 50 000 iedzīvotājiem. Attiecībā uz citiem multipleksiem, kuros ir līdz 24 ekrāni, atbalstu piešķirtu ar nosacījumu, ka programmā 50 % apmērā iekļauj kulturāla rakstura filmas un ka vismaz 50 % ekrānu tiek konvertēti digitālajai projekcijai.

(10) Nodokļu kredītu piemēro kinematogrāfijas uzņēmumiem, kas ir nodokļu maksātāji Itālijā.

(11) Shēmas juridiskais pamats ir šāds:

a) 2007. gada 24. decembra Likums Nr. 244, kas ietver noteikumus par valsts gada un daudzgadējā budžeta izveidi;

b) 2013. gada 8. augusta Dekrētlikums Nr. 91, kas, izdarot grozījumus, pārveidot par 2013. gada 7. oktobra Likumu Nr. 112;

c) jauni nodokļu kredītu īstenošanas noteikumi, kuri piešķirti kinematogrāfijas uzņēmumiem nolūkā ieviest un iegādāties digitālajai projekcijai paredzētas iekārtas un aprīkojumu.

2. **Komisijas paustās šaubas**

(12) Lēmumā par procedūras sākšanu Komisija secināja, ka paziņotā atbalsta shēma ir uzskatāma par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Piedāvājot nodokļu atvieglojumus, Itālijas valdība atsakās no ieņēmumiem un tādēļ shēmā tiek izmantoti valsts līdzekļi. Shēma paredz ekonomiskas priekšrocības minētajiem uzņēmumiem, šajā gadījumā – kinematogrāfijas uzņēmumiem. Ņemot vērā filmu starptautisko tirdzniecību, šī selektīvā priekšrocība var ietekmēt Savienības iekšējo tirgu. Komisijai bija šaubas par atbalsta saderību.

(13) Pirmkārt, Komisija pauda šaubas par nodokļu kredīta **nepieciešamību** digitālajam kino attiecībā uz nodokļu kredīta maksimālo apjomu (EUR 50 000 uz vienu ekrānu), jo tas atbilst (30 % nodokļu likme) uzstādīšanas maksimālajām attiecināmajām izmaksām [EUR 50 000 × 100/30 =] EUR 166 667 uz vienu ekrānu. Minētā maksimālā vērtība pārsniedz Itālijas iestāžu iesniegtās digitālās projekcijas iekārtu izmaksu aplēses (EUR 100 000). Komisija pauda šaubas par nodokļu kredīta maksimālo apjomu un par to, vai iesniegtās pārstrukturizācijas izmaksas bija taisnīgs novērtējums. Turklāt Komisijai bija šaubas par nepieciešamību standartiem itāļu vai eiropiešu kultūras rakstura filmu projicēšanai uzstādīt 2K ([3]) projekcijas iekārtas, kas atbilst *DCI* ([4]).

(14) Otrkārt, Komisija pauda šaubas par ierosinātā atbalsta **proporcionalitāti**, norādot, ka, iespējams, lielākiem kinoteātriem ir lielākas iespējas uzstādīt digitālās projekcijas iekārtas, neizmantojot valsts atbalstu. Komisija arī norādīja, ka kinematogrāfijas uzņēmumiem ir pieejamas tirdznieciskās pārejas formulas, piemēram, *virtual print fee*

([3]) Versijai *2K* ir 2 048 × 1 080 pikseļu rezolūcija.

([4]) *DCI* ir standarti, ko pirmo reizi ASV tirgum 2005. gadā definēja kopuzņēmums *Digital Cinema Initiatives* (iniciatīvas digitālajam kino), ko veido apjomīgi ASV kinematogrāfijas uzņēmumi (*Disney*, *Fox*, *Paramount*, *Sony Pictures Entertainment*, *Universal* un *Warner Bros Studios*).

(virtuālās kopijas maksas, *VPF*) ([5]), un tā arī šaubījās, vai ierosinātais valsts atbalsts katram ekrānam neradīs komerciālu alternatīvu izzušanu.

(15) Treškārt, Komisijai bija šaubas par nodokļu kredīta, kas ierosināts kā atbalsta shēma, **piemērotību**, novērojot, ka shēmai paredzētā dotācija (EUR 16,8 miljoni) atbilst uzstādīšanas izmaksām EUR 56 miljonu apmērā, kas ir jo īpaši zemāka par aplēstajām konvertēšanas izmaksām (EUR 395,7 miljoni, pamatojoties uz EUR 100 000 uz vienu ekrānu). Papildus pieejamo līdzekļu atbilstībai Komisijai arī bija šaubas par to, vai ierosinātā shēma ir pietiekami vērsta uz mērķi palielināt itāļu un eiropiešu kultūras rakstura filmu izplatīšanu. Šaubas bija par to, vai Itālijas iestādes varēs noteikt kinematogrāfijas uzņēmumus, kuriem ir digitālas iekārtas, lai ieviestu alternatīvas komerciālās formulas, kas piedāvātu Itālijas skatītājiem plašāku kultūras filmu izvēli. Tā kā nodokļu kredīta izmantošana nozīmē to, ka saņēmējam vajadzētu būt pietiekamai ieguldījumu spējai, un tā kā shēma norāda uz to, ka kinematogrāfijas uzņēmumiem būtu jāfinansē 70 % no ieguldījuma, Komisijai bija šaubas par to, vai kinoteātri, kam nepieciešama lielākā daļa atbalsta, varētu gūt labumu no nodokļu kredīta. Komisija turklāt pauda šaubas par to, vai plānotais vienreizējais atbalsts (paziņojums attiecās uz divus gadus ilgu pilotprojektu) veidotu ilgtspējīgu risinājumu problēmai, kas raksturīga īsākam darbības ciklam un lielām izmaksām, kas saistītas ar digitālo iekārtu uzstādīšanu.

(16) Ceturtkārt, Komisija apšaubīja atbalsta sekas uz **ekonomikas, sociālo un kultūras** jomu. Arī atzīstot, ka sabiedrības interesēs varētu būt tas, ka kāda dalībvalsts izmanto valsts atbalstu, lai ieguldītu kinoteātru pārējā uz digitālo tehnoloģiju, Komisija vēlējās pārliecināties, ka atbalsta shēma ir tehnoloģiski neitrāla; jo īpaši, tā pieprasīja apstiprināt faktu, ka kinematogrāfijas uzņēmumiem nebūtu jāizvēlas kāds konkrēts digitālais standarts. Turklāt Komisija lūdza Itālijas iestādēm pārliecināties, ka var projicēt arī filmas, kas tiek izplatītas digitālā formātā, kura pamatā ir publiskie standarti, kas ir zemāki par atbalstu saņemošo iekārtas digitālo standartu. Komisija turklāt novēroja, ka atbalsts digitālās projicēšanas iekārtu uzstādīšanai varētu netieši sniegt labumu lieliem amerikāņu kinematogrāfijas uzņēmumiem (attiecībā uz iekārtām, kas atbilst *DCI* standartiem). Pieprasījuma palielinājums, kas rodas no ierosinātā atbalsta, varētu paaugstināt cenu projicēšanas iekārtu ierobežotajam piedāvājumam. Atbalsta rezultātā Itālija varētu ātrāk sasniegt digitālo kinozāļu kritisko masu, kas savukārt varētu paātrināt pāreju uz digitālo izplatīšanu un līdz ar to kinoteātru slēgšanu, kuri noteiktajā termiņā nebūs spējīgi uzstādīt digitālās projicēšanas iekārtu. Kopumā Komisijai bija šaubas, vai iespējamās konkurences kropļošanas sekas kompensētu atbalsta priekšrocības sociālajā un kultūras jomā.

3. **Izmaiņas, kas veiktas ierosinātajā shēmā no procedūras sākšanas brīža**

(17) Pēc tam, kad Komisija bija sākusi oficiālo izmeklēšanas procedūru, Itālijas nodokļu kredīta shēma digitālajam kino tika īstenota saskaņā ar shēmu, kas pieņemta, pamatojoties uz Kopienas pagaidu shēmu un *de minimis* ietvaros ([6]). Kad tiks saņemta Komisijas atļauja, Itālijas iestādes plāno pilnībā īstenot shēmu ārpus *de minimis* ietvara.

(18) Itālijas iestādes lēš, ka atbalsta apjoms būs aptuveni EUR 7,5 miljoni laikposmam no 2014. līdz 2015. gadam.

(19) Šajā lēmumā noteiktais laikposms ir līdz 2022. gada 31. decembrim. Itālijas iestādes paredz, ka nodokļu kredīts visvairāk tiks pieprasīts 2014. un 2015. gadā.

(20) Īstenošanas noteikumu projekti, ar kuriem Itālijas iestādes plāno pilnībā īstenot atbalstu (pārsniedzot *de minimis* robežas) atšķiras no sākotnējā paziņojuma attiecībā uz dažiem svarīgiem punktiem.

(21) Pirmkārt, grozītajos īstenošanas noteikumos tika atcelts nosacījums vidējiem un lieliem kinoteātriem atbalsta iegūšanai programmā ietvert konkrētu daudzumu itāļu un eiropiešu kultūras rakstura filmu. Pēdējos gados Itālijas iestādēm bija grūtības pārbaudīt šāda noteikuma ievērošanu attiecībā uz vidējiem un lieliem kinoteātriem. Turklāt

([5]) Šādas tirdznieciskās pārejas formulas balstās uz samaksu par virtuālajām kopijām, ko veic izplatītāji savu filmu digitālajai projekcijai kinozālēs. Virtuālo kopiju maksu sistēma balstās uz jēdzienu izmantot daļu no izplatītāja ietaupījumiem, kas izplata filmas digitālā formātā, lai sniegtu ieguldījumu izmaksās digitālajām iekārtām, kuras atbalsta kinematogrāfijas uzņēmumi. Būtībā šādi virtuālās kopijas maksas līgumi paredz starpnieka ("integrētāja") līdzdalību, kas no izplatītājiem iekasē maksu par virtuālajām kopijām, uzstāda un, iespējams, finansē iekārtas kinozālēs. Skatīt arī 50. apsvērumu par Itālijā pieejamajām virtuālās kopijas maksas formulām.

([6]) Līdz 2010. gada beigām pamatojoties uz Komisijas paziņojumu "Valsts atbalsta pasākumu Kopienas pagaidu shēma, lai veicinātu piekļuvi finansējumam pašreizējās finanšu un ekonomiskās krīzes apstākļos" (OV C 83, 7.4.2009., 1. lpp.). Pēc 2010. gada beigām shēmu īstenoja, pamatojoties uz Komisijas 2006. gada 15. decembra Regulu (EK) Nr. 1998/2006 par Līguma 87. un 88. panta piemērošanu *de minimis* atbalstam (OV L 379, 28.12.2006., 5. lpp.). Komisija 2013. gadā pieņēma jaunu *de minimis* regulu, Komisijas 2013. gada 18. decembra Regula (ES) Nr. 1407/2013 par Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. un 108. panta piemērošanu *de minimis* atbalstam (OV L 352, 24.12.2013., 1. lpp.).

tās uzskata, ka šāda pienākuma atcelšana ir nepieciešama, lai izlīdzinātu konkurences apstākļus starp lielākiem kinoteātriem, kam nepieciešams atbalsts, un vislielākajiem kinoteātriem, kas dominē Itālijas kino tirgū (sk. 37. apsvērumu).

(22) Otrkārt, attiecībā uz iepriekšminēto grozītie īstenošanas noteikumi paredz robežvērtību – 60 ekrāni. Nodokļu kredīts nav pieejams kino jomas uzņēmumiem, kam pieder lielāks ekrānu skaits vai kas tos pārvalda. Itālijas iestādes uzskata, ka tā ir laba alternatīva pienākumam veidot programmu, kas tika noteikts sākumposmā, lai garantētu, ka atbalsta shēma sasniedz savus mērķus, un lai no tirgus izslēgtu tos operatorus, kas, pateicoties savai tirgus pozīcijai, varētu pāriet uz jauno tehnoloģiju bez atbalstiem.

(23) Treškārt, jaunie īstenošanas noteikumi nosaka, ka saņēmējam ir jāsagatavo paziņojums, lai novērstu pārmērīgu kompensāciju vai atbalsta pārorientēšanu, ja nodokļu kredītu apvieno ar tirdzniecības formulām (virtuālās kopijas maksas).

(24) Ceturtkārt, grozītie noteikumi ļauj kumulēt atbalsta maksimālo intensitāti līdz 75 % no kopējām izmaksām. Attiecībā uz kinoteātriem, kam ir viens vai divi ekrāni, atbalsta maksimālā kumulatīvā intensitāte ir 90 %.

(25) Papildus šīm izmaiņām no 2012. gada saņēmēji digitālo nodokļu kredītu var nodot digitālo iekārtu piegādātājiem, bankām, finanšu starpniekiem un apdrošināšanas uzņēmumiem (sk. 56. apsvērumu).

III. **IEINTERESĒTO PERSONU PIEZĪMES**

(26) Saistībā ar sabiedrisko apspriešanu par atbalsta shēmu, kas notika 2009. gadā, Komisija saņēma piezīmes no aptuveni 20 ieinteresētajām personām. Piezīmes iesniedza:

— Eiropas un Itālijas nozares organizācijas, kas pārstāv izplatītājus un kinoteātrus, kā arī Francijas *Commission supérieure technique de l'image et du son* (*CST*) un Eiropas digitālā kino forums,

— Francijas iestādes, kā arī Vācijas un Apvienotās Karalistes kinematogrāfijas veicināšanas fondi un Eiropas reģionālo filmu fondu tīkls audovizuālajā nozarē (*Cineregio*). Dažādās iesniegtajās piezīmēs bija atsauces arī uz publikācijām Eiropas kino aģentūru vadīšanas jomā (*EFAD*) ([7]),

— noteikts uzņēmumu skaits, kinematogrāfijas nozares profesionāļi un Francijas, Itālijas, Apvienotās Karalistes un Šveices pilsoņi.

Turklāt 2009. gada oktobrī par šo tematu tika organizēts seminārs Romā.

(27) Attiecībā uz atbalsta **nepieciešamību** visas saņemtās atsauksmes norādīja, ka ir nepieciešams valsts atbalsts pārejai uz digitālo kino, ko uzskatīja par neizbēgamu attīstību. Kā paskaidroja Francijas iestādes un Apvienotās Karalistes valsts iestāde kinematogrāfijas nozarē (*UK Film Council*), digitālā kino priekšrocības papildina asimetrisks izmaksu sadalījums (kuras sedz kino jomas uzņēmums) un tieši finanšu ieguvumi (izplatītājam), kas saistīti ar pāreju. Šī asimetriskā situācija apgrūtina savlaicīgas pārejas īstenošanu bez ārēja atbalsta. Šajā kontekstā trešās puses, kas iesniegušas piezīmes, uzsvēra, ka pastāv acīmredzams risks, ka gadījumā, ja digitālās projekcijas sistēmas netiek padarītas cenas ziņā pieejamākas, daudzi mazie, neatkarīgie kinoteātri Eiropā un/vai attālos reģionos pamestu tirgu. *EFAD* 2009. gada paziņojumā apstiprināts, ka slēgšanas risks apdraudēja 30 % Eiropas kinoteātru. Francijas iestādes un Vācijas Federālais ministru kabinets, kas atbild par kino jomu, uzsvēra ka atbalsta trūkumu izjustu ne tikai filmu projicēšana, bet arī izplatīšana. Ilgs pārejas periods, veicot filmu analoģisku un digitālu paralēlu izplatīšanu, varētu izrādīties pārāk dārgs, jo īpaši mazākiem filmu izplatītājiem. Galu galā atbalsta trūkums diezgan negatīvi ietekmētu Eiropas filmu izplatīšanu, kultūras dažādību un Eiropas pilsoņu piekļuvi kultūrai.

(28) Turklāt visas iesaistītās personas norādīja uz to, ka tā sauktās standarta iniciatīvas digitālajam kino ir plaši atzītas kā digitālā kino kopējie standarti. Standarta veicināšana globālā līmenī tiek uztverta kā pozitīvs elements, nevis kā kinoteātru trūkums, jo tas ļauj radīt vienlīdzību to starpā.

([7]) Eiropas filmu aģentūras direktori (EFAD). *San Sebastian* paziņojums. Kinoteātru digitalizācijai ir nepieciešams steidzams un visaptverošs sabiedrības atbalsts. *San Sebastian*: EFAD, 2009. gada 21. septembrī, darba dokuments. – Publiska intervence kino digitālajā pārejā. 2009. gada oktobris.

(29) Attiecībā uz digitālās projicēšanas iekārtu uzstādīšanas izmaksām EUR 100 000 uz vienu ekrānu kopumā netika uzskatīts par pārmērīgu aprēķinu. Tieši pretēji, daudzas ieinteresētās personas uzsvēra, ka izmaksas varētu būt daudz augstākas, piemēram, ja projicēšanas telpā ir nepieciešams veikt ievērojamas izmaiņas, kā tas var notikt sevišķi mazos kinoteātros. Dažās atbildēs norādīts, ka digitālo kinematogrāfijas iekārtu cenām ir tendence pazemināties.

(30) Daudzās iesniegtajās piezīmēs ir norādīts uz to, ka, ja pārejas izmaksas būtu daudz augstākas par pieejamo valsts atbalstu (kā tas ir Itālijas nodokļu kredīta gadījumā), būtu jāņem vērā tas, ka valsts atbalsts *papildina* citus ieņēmumu avotus, piemēram, samaksu par virtuālajām kopijām un kinematogrāfijas uzņēmumu pašu kapitālu.

(31) Attiecībā uz atbalsta **proporcionalitāti** dažas ieinteresētās personas kritizēja nodokļu kredītu, jo uzskatīja, ka to galvenokārt izmantos lielie kinoteātri. Pārējie atbalstīja iespēju piešķirt atbalstu lieliem kinoteātriem, iespējams, pamatojoties uz programmas veidošanas (filmu izrādīšanas) pienākumiem. Dažas ieinteresētās personas atkārtoja EFAD paziņojumā pausto, uzsverot, cik svarīgi ir neradīt nevienlīdzīgu attieksmi, ko rada, piemēram (konkrēti, Itālijas nodokļu kredīta gadījumā) katra kinoteātra ieguldījumu kapacitātes atšķirīgais līmenis, bet arī, kopumā, piekļuves ierobežojums, pamatojoties uz kinoteātru programmu, izmēru un ģeogrāfisko situāciju. Filmu izplatīšanas asociāciju starptautiskā federācija (*FIAD*) uzsvēra, ka pašreizējā kino tirgū un vispārējā ekonomikas kontekstā par ienākumus nenesošiem varētu tikt uzskatīti pat vislielākie kinematogrāfijas uzņēmumi.

(32) Viedokļi nedaudz atšķīrās attiecībā uz tirdzniecības operatīvo formulu pieejamību pārejai un to piemērojamību mazākiem kinoteātriem. Dažas ieinteresētās personas uzskatīja, ka pārejai uz digitālo kino nepastāv operatīvas standarta formulas. Citas apstiprināja, ka daudziem kinoteātriem nevarēja būt piekļuves virtuālās kopijas maksas līgumiem, kurus piedāvāja starpnieki ("integrētāji") (sk. arī 5. zemsvītras piezīmi) to plānošanas rakstura un apjoma dēļ (virtuālo kopiju maksu apjoms ir atšķirīgs atkarībā no plānotajām filmām pirmajā izrādīšanas nedēļā un/vai kinoteātrim piederošo kinozāļu skaita). *Europa Distribution* uzskatīja, ka operatīvās tirdzniecības formulas ir derīgas tikai visienesīgākajiem kinoteātriem un lieliem komerciāliem izplatītājiem. *EFAD* darba dokumentā norādīts, ka tikai 10 000 Eiropas kinoteātri no aptuveni 30 000 varēja atjaunot iekārtas, izmantojot virtuālās kopijas maksu modeli. Kāda ieinteresētā persona norādīja, ka komerciālā formula "virtuālās kopijas maksa" bija piemērota arī vismazākajiem kinoteātriem. Jebkurā gadījumā Francijas iestādes uzsvēra, ka komerciālās formulas, kas ir pieejamas pārejai, nesedz visas kinoteātru digitālās konvertēšanas izmaksas (piemēram, projicēšanas telpu modernizācija) un turklāt tās vienmēr ietver kinematogrāfijas uzņēmumu ieguldījumu. Arī šajos gadījumos valsts atbalstam būtu svarīgs papildu uzdevums.

(33) Attiecībā uz atbalsta **piemērotību** ieinteresētās personas atklāja, ka kopumā valsts atbalsts palīdzētu mazajiem kinoteātriem uzlabot konkurētspēju cīņā ar lielajiem multipleksiem un radītu vienlīdzīgus konkurences apstākļus. Saskaņā ar aplēsēm digitālo kinematogrāfijas iekārtu uzstādīšana nozīmētu lielākas izvēles iespējas sabiedrībai. Ieguldījumi turklāt ir norādījuši uz priekšrocībām, kas saistīti ar digitālo kino, piemēram, projicēšanas kvalitāte, programmas fleksibilitāte un mazākas izplatīšanas izmaksas. Francijas iestādes uzskatīja, ka atbalsta piemērotību digitālā kino labā nevajadzētu vērtēt saistībā ar programmas dažādību, bet gan saistībā ar spēju novērst kinoteātra slēgšanu. Tās uzskata, ka, veicot dažāda veida kinoteātru digitalizāciju, tiks nodrošināts dažādu filmu piedāvājums. Eiropas digitālā kino forums uzskatīja, ka, ja nodokļu kredītu varētu kompensēt ar PVN, arī mazāk ienesīgie kinoteātri varētu gūt labumu no Itālijas izveidotās shēmas.

(34) Dažas iesaistītās personas minēja nodokļu kredīta īstermiņa raksturu salīdzinājumā ar ilgtermiņa problēmām, ko rada pāreja uz digitālo kino. Savukārt citas uzsvēra, ka standarti bija pietiekami nostiprināti, lai garantētu spēkā esamību vismaz desmit gadus, vai ka digitālo kinematogrāfisko iekārtu dzīves ciklu vēl nevarēja noteikt. Vācijas Federālais ministru kabinets, kas atbild par kino jomu, uzsvēra, ka atbalsts pārejai uz digitālo kino būtu mazāk apgrūtinošs salīdzinājumā ar izmaksām, kas saistītas ar kino rekonstrukciju un kultūras dažādību pēc operatoru izzušanas, kas nav spējīgi paši finansēt šādu pāreju. Vācija turklāt uzsvēra, ka katras dalībvalsts īpašajam valsts un reģionālajam kontekstam ir nepieciešams attiecīgi izveidota atbalsta shēma un piemērots atbalsta veids. *EFAD* apgalvojumā ir atkārtoti uzsvērts šāds ieteikums un tas, ka nepastāv viens globāli derīgs risinājums. Itālijas kino

operatoru asociācija (*ANEC*) lēš, ka digitālo iekārtu dzīves cikla beigās situācija būs pietiekami mainījusies, tā būs mazāk problemātiska. Eiropas digitālā kino forums turklāt apstiprināja, ka attiecīgo kinoteātru iespējamās izmantošanas papildu izmaksas var kompensēt no jauniem ienākumu avotiem.

(35) Attiecībā uz atbalsta **sekām ekonomikas, sociālajā un kultūras jomā** iesaistītās personas kopumā uzsvēra, ka ir nepieciešams vienots digitālā kino standarts un *DCI* standartu pieņemšana plašākā mērogā. *EFAD* apgalvojums apstiprina, ka atbalstam digitālajam kino nevajadzētu ietvert obligātu tehnoloģisku risinājumu, bet gan tas jāizstrādā, uzmanīgi izvērtējot nozares tehnoloģisko situāciju. Savos novērojumos *Europa Distribution* uzsvēra, ka nozares standartu neievērošana varētu radīt daudzu kinoteātru slēgšanu. Jebkurā gadījumā *ANEC* precizēja, ka atbalsta shēma ļauj kinoteātriem ieguldīt tādā standartā, ko tie izvēlas paši. Vairākas ieinteresētās personas arī uzsvēra, ka iekārtas, kas atbilst *DCI* standartiem, varētu izmantot arī atšķirīgu digitālo standartu (zemākas kvalitātes) filmu izrādīšanai, savukārt pretējais variants (filmu projicēšana, kas atbilst *DCI* standartam ar 1,3k projektoriem) nav iespējams. Iesniegtajos novērojumos nebija noteikti cenu pieauguma riski, kam, tieši otrādi, laika gaitā vajadzētu pazemināties. Šajā sakarā Francijas iestāžu piezīmēs un *EFAD* pārskatīšanas dokumentā uzsvērts, ka atbalsta pasākumi būtu jāizstrādā tā, lai novērstu konkurences traucējumus digitālo iekārtu tirgū. Atbalsta shēma turklāt būtu jābalsta uz digitālo iekārtu izmaksu novērtējumu un atbalsts būtu jāierobežo saskaņā ar šādām aplēsēm. Ieinteresētās personas nepiekrita Komisijas šaubām par to, ka valsts atbalsts varētu paātrināt pāreju uz digitālo kino un līdz ar to arī kinoteātru slēgšanu (sk. 16. apsvērumu), tās, tieši otrādi, uzskatīja valsts atbalstu par ilgtspējīgu risinājumu pārejai uz digitālo kino. Itālijas nekomerciālo kinoteātru federācija norādīja uz kinoteātru ierobežoto ģeogrāfisko tvērumu un līdz ar to nelielo ietekmi uz konkurenci, ko radītu šāds atbalsts.

IV. **ITĀLIJAS ARGUMENTI**

1. **Atbalsta nepieciešamība**

(36) Itālijas iestādes iesniedza Komisijai informāciju par Itālijas kinematogrāfijas tirgu (jaunākais papildinājums veikts 2013. gada oktobrī). Lēš, ka Itālijā kopumā ir 3 936 kinozāles, kas atrodas 1 872 kinoteātros, kurus var iedalīt četrās kategorijās:

a) lieli kinoteātru tīkli ([8]), kuriem ir vairāk nekā 60 kinozāles: ir tikai divi šādi tīkli, tas ir, *UCI* un *The Space*, kuriem ir 787 kinozāles 76 vietās;

b) mazi kinoteātru tīkli: šādi ir 15, kuros kopā ir ne vairāk kā 60 kinozāles. Kopumā šādas kategorijas kinoteātriem ir 513 kinozāles 104 vietās;

c) mazi komerciālie kinoteātri: tiem ir 1 287 kinozāles, kas atrodas 351 kinoteātrī;

d) mazi kinoteātri: kategorija, kas ietver gandrīz tikai un vienīgi vienu kinozāli (90 % gadījumu) kopā ar sezonas kinoteātriem un/vai reliģiskajiem kinoteātriem. Tās ir 1 340 vietas, kurās ir aptuveni 1 500 kinozāles.

(37) Lai arī lielākie kinozāļu tīkli (kas minēti a) apakšpunktā) veido 40 % no valsts tirgus daļas, d) apakšpunktā minētie kinoteātri veido tikai 5–10 % no tirgus daļas.

(38) Nodokļu kredīta shēma ir paredzēta b), c) un d) apakšpunktos minētajiem kinoteātriem. Jo īpaši, ņemot vērā divu lielu kinoteātru tīklu dominējošo pozīciju tirgū, Itālijas iestādes uzskata, ka ir nepieciešams valsts atbalsts, lai pabeigtu minēto kinematogrāfijas uzņēmumu – mazo vai vidējo uzņēmumu – pāreju uz digitālo kino.

([8]) Par kinoteātru tīklu Itālijas iestādes uzskata sabiedrību, kurai pieder vismaz 15 kinozāles vismaz trijos kinoteātros.

(39) Saskaņā ar Kultūras mantojuma un tūrisma ministrijas sniegtajiem datiem laikposmā no 2010. līdz 2013. gadam nodokļu kredītam digitālajam kino pieteikumu iesniedza 1 603 kinoteātri (2014. gada aprīļa dati). Atbalsta shēma, kas īstenota saskaņā ar *de minimis* regulu, nekavējoties guva panākumus pēc tās sākšanas 2010. gadā (kad to izmantoja 671 kinozāle).

(40) Atbalsta shēmas īstenošana saskaņā ar *de minimis* regulu izrādījās nepietiekama, lai vērstu situāciju vēlamajā virzienā. Jo īpaši vidēja izmēra kinoteātri ar vairākām kinozālēm bija spējīgi digitalizēt tikai daļu no to kinozālēm.

(41) Itālijas iestādes norādīja, ka kino digitalizācija Itālijā vēl tiek īstenota ar novēlošanos. 2013. gada oktobrī digitalizācijas daļa bija aptuveni 62 % ([9]) un saskaņā ar Itālijas sniegtajām aplēsēm 2014. gada jūnijā vēl ir jādigitalizē vismaz 700 kinozāles.

(42) Tā rezultātā ir apdraudēts ievērojams skaits kinoteātru, jo īpaši maza un vidēja izmēra kinoteātri. To izzušana ne tikai radītu darbavietu zaudējumu kinematogrāfijas operatoriem, bet arī ietekmētu filmu izplatīšanu un ierobežotu sabiedrībai pieejamo izvēli.

(43) Jo sevišķi Itālijas iestādes ir norādījušas uz to, cik svarīgs ir kinoteātris ar vienu kinozāli, un vidēja izmēra kinoteātri Itālijā. Ir svarīgi, lai kinoteātri ar vienu kinozāli nepārtrauktu savu darbību, lai nodrošinātu vienlīdzīgu piekļuvi kino visiem iedzīvotājiem, tostarp tiem, kas dzīvo mazos ciematos, lauku ciematos un kalnu ciematos. Otrā grupa, vidēja izmēra kinoteātri, ir kvalitatīvu filmu izplatīšanas un projicēšanas pamats Itālijā. To nepārtraukta darbība ir svarīga, jo piedāvā alternatīvu diviem lielajiem kinoteātru tīkliem, kas dominē tirgū.

(44) Itālijas iestādes lēš, ka tradicionālās filmas galīgi izzudīs no tirgus dažu nedēļu vai mēnešu laikā. Tā kā šis brīdis tuvojas, Itālijas iestādes uzsvēra, ka ir nepieciešams īstenot shēmu ārpus *de minimis* robežām.

(45) Attiecībā uz ierosināto maksimālo nodokļu kredīta robežvērtību (EUR 50 000 uz vienu ekrānu) un aplēstajām digitālās projicēšanas iekārtu izmaksām Itālijas iestādes samazināja savas aplēses vidējām izmaksām, ko rada kinoteātru digitalizācija uz vienu ekrānu, līdz EUR 50 000–60 000 (2014. gada aprīlī un jūnijā sniegtie dati). Citiem vārdiem sakot, maksimālā nodokļu kredīta robežvērtība atbilst pārejas izmaksām, kas ir ievērojami lielākas nekā vidējās lēstās pārejas izmaksas. Itālijas iestādes uzsvēra, ka fiskālie stimuli ir aprēķināti, balstoties uz faktiski reģistrēto izmaksu procentuālo apjomu. Pamatojoties uz vidējo ieguldījumu EUR 50 000 apmērā, piešķirtais fiskālais stimuls (30 %) būs EUR 15 000. Praksē maksimālais nodokļu kredīta apjoms parasti nekad netiek piemērots. Turklāt maksimālā robežvērtība garantē, ka gadījumā, ja pārejas izmaksas ir netipiski augstas, atbalsta summas ir ierobežotas arī absolūtajā izteiksmē.

(46) Attiecībā uz atbalsta nepieciešamību ir svarīgi norādīt, ka Itālijas iestāžu sniegtajā jaunākajā informācijā norādītas pārejas uz digitālo kino izmaksas, kas ir vairāki desmitiem tūkstošu vienai kinozālei. Daudziem kinoteātriem, jo īpaši tiem, kas ir mazāka izmēra, nav iespējams iegūt šādus līdzekļus no privātiem avotiem, jo īpaši pašreizējā Itālijas un Eiropas ekonomiskajā situācijā.

2. **Atbalsta samērīgums**

(47) Kopumā Itālijas iestādes uzsvēra, ka nodokļu kredīts papildina konvertēšanas komerciālās formulas un neizslēdz tā saukto virtuālo kopiju maksu moduļu izmantošanu.

(48) Grozītie īstenošanas noteikumi ietver noteikumu kopumu, kas nodrošina atbalsta shēmas samērīgumu, piemēram, ņemot vērā pieejamos tirgus mehānismus pārejai uz digitālo kino (tas ir, virtuālās kopijas maksas moduļi).

([9]) Itālijas Kino operatoru asociācijas (*ANEC*) dati, kurus sniegusi Kultūras mantojuma un tūrisma ministrija.

(49) Pirmkārt, tikai kinematogrāfijas uzņēmumi, kam ir maksimums 60 ekrāni, var pieprasīt nodokļu atvieglojumus. Tas nozīmē atbalsta izslēgšanu divām Itālijas lielākajām ķēdēm (*UCI* un *The Space*), par kuru konvertēšanu Itālijas iestādes precizēja, ka ir veiksmīgi īstenots klasiskais virtuālās kopijas maksas modelis. Turklāt, ņemot vērā to dominējošo stāvokli tirgū (sk. 37. apsvērumu), šādiem kinematogrāfijas uzņēmumiem nevajadzētu būt atkarīgiem no valsts atbalsta attiecībā uz pāreju uz digitālo kino.

(50) Ņemot vērā Itālijas iestāžu sniegto informāciju, divi lielie kinoteātru tīkli ir vienīgie, kas ir izmantojuši klasisko virtuālās kopijas maksas modeli. Tomēr arī mazāka izmēra kinematogrāfijas operatoriem ir bijusi piekļuve tirdzniecības mehānismiem, lai veicinātu pāreju uz digitālo kino. Itālijā ir attīstīts alternatīvs virtuālās kopijas maksas modelis, kas ir piemērots maza izmēra kinoteātriem, pamatojoties uz vienošanos starp izplatītāju asociācijām un kino operatoriem. Tabulā ir attēlotas galvenās atšķirības un līdzības starp klasisko virtuālo kopiju maksu modeli un alternatīvo modeli, kā tie ir īstenoti Itālijā.

Salīdzinājums starp klasisko *VPF* modeli un alternatīvo modeli Itālijā

VPF klasiskais modelis Itālijā	*VPF* alternatīvais modelis Itālijā
Starpnieks (integrētājs), kas ir noslēdzis virtuālo kopiju maksu līgumus ar izplatītājiem, paraksta līgumu ar kinematogrāfijas uzņēmumu.	Pamatojoties uz līgumu starp izplatītāju asociāciju un kino operatoru asociāciju. Trešās personas nav iesaistītas.
Operators nav digitālo iekārtu īpašnieks un par tām iepriekš nemaksā.	Operators ir digitālo iekārtu īpašnieks no paša sākuma un nesedz pilnu sākotnējo iegādes cenu.
Gan izplatītāji, gan operators sniedz ieguldījumu progresīvai izmaksu amortizācijai, attiecīgi, izmantojot maksas virtuālajām kopijām un mēneša maksājumus. Izmaksu sadalījums kopumā ir šāds: 75 % apmaksā izplatītāji un 25 % operators.	Filmu izplatītāji nodrošina maksas par virtuālajām kopijām, lai digitāli projicētu filmas. Šādas maksas var segt līdz par 75 % no digitālās pārejas izmaksām. Operatoram ir jebkurā gadījumā jāsedz izmaksas EUR 5 500 apmērā.

(51) Otrkārt, ņemot vērā iepriekšminēto, Itālijas iestādes ir izdarījušas grozījumus īstenošanas noteikumos, lai novērstu pārmērīgu kompensāciju vai atbalsta pārorientēšanu, ja nodokļu kredītu apvieno ar komerciālām formulām (samaksas par virtuālajām kopijām). Saņēmējam ir jāiesniedz deklarācija, kas apliecina, ka nodokļu atbalsts ir pieprasīts vienīgi faktisko izmaksu segšanai (sk. 23. apsvērumu). Itālijas iestādes apgalvo, ka Kultūras mantojuma un tūrisma ministrijas veiktā pārbaude, ko veic katrā atsevišķā gadījumā, garantēs to, ka atbalsts sedz tikai daļu no ieguldījuma, kas ir faktiski jāsedz kinematogrāfijas uzņēmumam.

(52) Treškārt, lai garantētu atbalsta shēmas samērīgumu, ir noteiktas maksimālās robežvērtības atbalsta kumulācijai, kas nošķir mazākus kinoteātrus (ar vienu vai divām kinozālēm) un pārējos kinoteātrus (sk. 24. apsvērumu).

3. **Atbalsta piemērotība**

(53) Lēmumā sākt formālu izmeklēšanas procedūru Komisija pauda šaubas par atbalsta plānotā finansējuma piemērotību, kas paredzēts pārejas izraisīto izmaksu segšanai. Itālijas iestāžu sniegtās jaunākās aplēses par finansējumu un izmaksām (sk. 18. un 45. apsvērumu) ļauj veikt atjauninātu novērtējumu situācijai, ko paredzēts risināt ar atbalstu. Pamatojoties uz vidējo nodokļu kredītu EUR 15 000 apmērā un ņemot vērā shēmā paredzēto atbalstu (sk. 18. apsvērumu), laikposmā no 2014. līdz 2015. gadam, kurā tiek paredzēta vislielākā aktivitāte no pieteikumu iesniedzēju puses, no atbalsta ieguvumu varētu gūt 500 kinozāles. Minētais skaits ir būtiska daļa no kinozālēm, kuras ir jādigitalizē (sk. 40. apsvērumu).

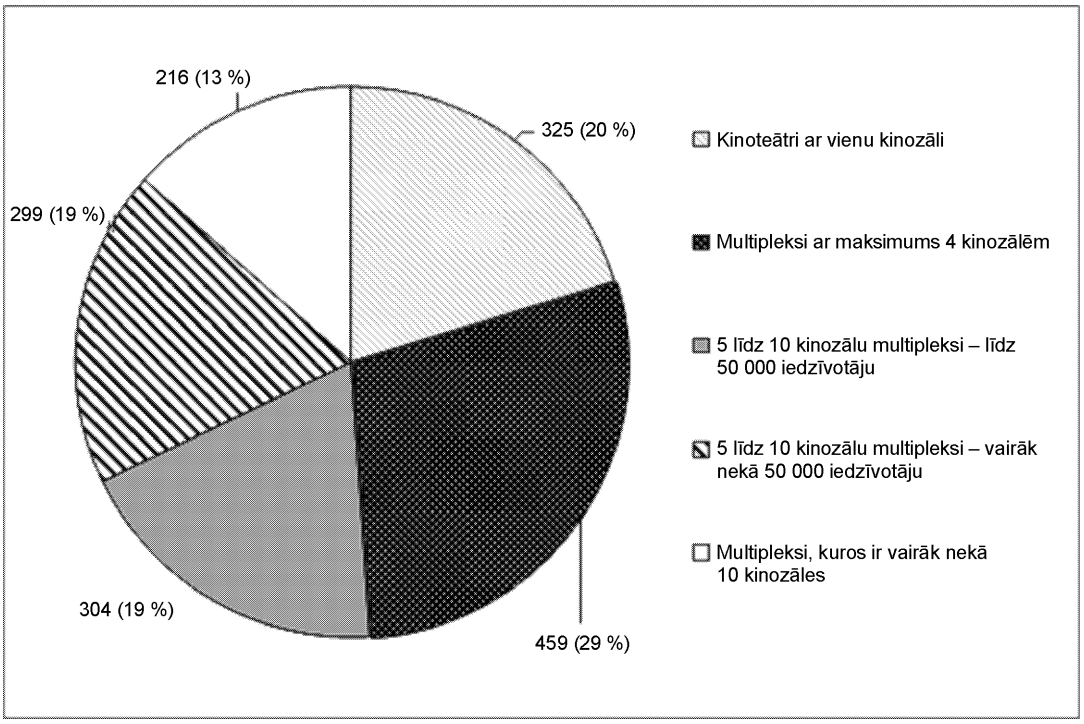
(54) Neatkarīgi no tā, ka ir atcelts pienākums atbalsta shēmas ietvaros veidot kultūras filmu programmu, Itālijas iestādes apstiprināja, ka shēmas mērķis aizvien ir lielā mērā saistīts ar kultūru. Itālijas kinematogrāfijas tirgus pilnīga digitalizācija radīs labāku dažāda veida filmu izplatīšanu un lielāku potenciālu "nišas" darbu izplatīšanai. Ja netiktu veikta pāreja uz digitālo kino visos dažāda veida kinoteātros Itālijā, no tā ciestu kultūra.

(55) Itālijas iestādes uzsvēra, ka nodokļu kredīta shēma ietver kompensāciju, kas attiecas ne tikai uz tiešajiem nodokļiem, ko iekasē Nodokļu ieņēmumu aģentūra (uzņēmuma ienākumu nodokļi), bet arī uz netiešajiem nodokļiem (piemēram, PVN), ka arī ieturējuma nodokli un nodrošinājuma iemaksām (kurus pārskaita darba devēji savu darba ņēmēju vārdā). Kompensāciju, izmantojot visus minētos nodokļus, ņem vērā, lai aprēķinātu nodokļu kredīta ieguvumu un palielinātu atbalsta shēmas pieejamību, jo iespēja to izmantot ir atkarīga no ieinteresētā uzņēmuma gūtajiem ienākumiem.

(56) Turklāt ar 2012. gada Dekrētlikuma Nr. 83 51. pantu tika noteikta iespēja piešķirt nodokļu kredītu digitālo iekārtu piegādātājiem, bankām, finanšu starpniekiem un apdrošināšanas sabiedrībām (sk. 25. apsvērumu). Tas palielina atbalsta shēmas pieejamību vismazākajiem kinoteātriem, jo īpaši, ja tie ir ģimenes uzņēmumi un bez darbiniekiem.

(57) Jau shēmas īstenošanas gaitā saskaņā ar *de minimis* regulu no nodokļu kredītu guva labumu visa veida kinoteātri, tostarp vismazākie kinoteātri tirgū, kā norādīts turpmākajā diagrammā, kas sniedz pārskatu par shēmas saņēmējiem (2010–2013).

Saņēmēji pēc kinoteātra veida (2010–2013, pamatojoties uz kinozāļu skaitu; Kultūras mantojuma un tūrisma ministrijas iesniegtie jaunākie dati 2014. gada aprīlī)

(58) No iesniegtajiem datiem izriet, ka mazo kinoteātru skaits un procentuālais apjoms, kas ir guvuši labumu no nodokļu kredīta 2012. gadā un galvenokārt 2013. gadā, ir nedaudz lielāks. Kopumā saskaņā ar Itālijas iesniegtajiem datiem laikposmā no 2010. gada līdz 2013. gadam nodokļu kredītu pārejai uz digitālo kino varēja izmantot 325 kinoteātri jeb 24,3 % no 1 340 vismazākajiem Itālijas kinoteātriem.

4. **Ietekme uz ekonomiku, sociālo un kultūras jomu**

(59) Itālijas iestādes uzsvēra, cik svarīgi no kultūras aizsardzības viedokļa ir garantēt pilnīgu pāreju uz digitālo kino. Digitālo iekārtu uzstādīšana rada daudzas svarīgas priekšrocības (piemēram, lielāku elastību) visai kinematogrāfijas nozarei (un, noteikti – publikai). Pārejas izmaksas tomēr ir augstas un nav vienmērīgi sadalītas, kas lielā mērā rada slogu kinoteātriem. Jo īpaši, mazie tirgus operatori nav spējīgi veikt šo darbību bez valsts atbalsta. Komerciālās formulas, kas izstrādātas pārejai (maksas par virtuālajām kopijām), nav pietiekamas, lai kompensētu šādu nelīdzsvarotību, un ne visiem kinoteātriem ir pieeja shēmai vienlīdzīgā mērā.

(60) Itālijas iestādes apstiprināja, ka atbalsta shēmas noteikumi nav pretrunā tehnoloģiskās neitralitātes principam.

V. **ATBALSTA SHĒMAS NOVĒRTĒJUMS**

1. **Atbalsta esamība**

(61) Saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu: "Ja vien Līgumi neparedz ko citu, ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm."

(62) Kā norādīts lēmumā par procedūras sākšanu un aprakstīts 12. apsvērumā, paziņotā shēma ir uzskatāma par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Finansējuma avots ir fiskālie stimuli, tāpēc Itālijas valsts atsakās no konkrētiem nodokļu ieņēmumiem. Atbilstoši shēmai daži kinematogrāfijas uzņēmumi gūs labumu no šādas finansiālās priekšrocības, un tādēļ pasākums rada selektīvu priekšrocību šādiem uzņēmumiem. Saņēmēji sacenšas ar citiem uzņēmumiem, kas ne vienmēr saņem shēmas atbalstu. Tā rezultātā shēma traucē vai draud radīt konkurences izkropļojumus. Apsverot starptautisko filmu tirdzniecību, atbalsts var ietekmēt filmu tirdzniecību ES.

2. **Atbalsta saderība**

(63) Itālijas iestādes pamato shēmu kā atbalstu kultūras veicināšanai un pastāvīgi uzsver, cik svarīgs ir kulturālais aspekts saistībā ar pēc iespējas drīzāku pāreju valstī uz digitālo kino. Atbalsta shēmas mērķis ir garantēt, lai visi kinoteātru veidi varētu pāriet uz digitālo formātu, neatkarīgi no šādas pārejas lielajām izmaksām.

(64) Kad tika pieņemts lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalsta shēmu, Komisija nebija precizējusi savu politiku digitālās projicēšanas atbalsta jomā. Kopš tā laika Komisija ir pieņēmusi jaunu paziņojumu attiecībā uz valsts atbalstu filmām un citiem audiovizuālajiem darbiem ([10]), līdz ar to atjauninot kritērijus, kurus izmanto, lai novērtētu valsts atbalsta atbilstību filmām un citiem audiovizuālajiem darbiem saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta d) apakšpunktu.

(65) Jaunajā paziņojumā par kino atzīts, ka atbalstu filmu veidošanai var novērtēt kā atbalstu kultūras veicināšanai saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta d) apakšpunktu. Tādēļ atbalsta saderību var vērtēt saskaņā ar šādu noteikumu. Paziņojumā par kino noteikts, ka atbalstu kinoteātru modernizēšanai, tostarp to digitalizācijai, var pamatot, ja tas ir nepieciešams, samērīgs un piemērots.

a) *Atbalsta shēmas nepieciešamība*

(66) Kā norādījušas Itālijas iestādes un kā apstiprināts ieinteresēto personu piezīmēs, pāreja uz digitālo kino ir kinematogrāfijas nozares uzdevums, kas attiecas uz Eiropas kinoteātriem kopumā un jo īpaši uz mazajiem kinoteātriem. Kinoteātru izzušana, jo īpaši maza un vidēja izmēra neatkarīgo kinoteātru izzušana pilsētās, kurās ir mazāk iedzīvotāju, samazinātu filmu piedāvājuma dažādību un izplatību reģionālā līmenī. Citiem vārdiem sakot, ilgai un nevienmērīgai pārejai būtu negatīva ietekme uz filmu projicēšanu un izplatīšanu un, visbeidzot, uz Eiropas publiku.

(67) Neatkarīgi no fiskālās shēmas īstenošanas saskaņā ar *de minimis* regulu, Itālija vēl joprojām atpaliek pārejā uz digitālo kino.

(68) Tajā pašā laikā, ņemot vērā to, ka tirgus ir sasniedzis pārejas līmeni, vairāk nekā 60 % Itālijas kinoteātri jau bija digitalizēti 2013. gada beigās, situācija ir pasliktinājusies kinoteātriem, kas ir atkarīgi no valsts atbalsta attiecībā uz pāreju, jo 35 mm filmu pieejamība īstermiņā nav garantēta.

(69) Atbalsts nav paredzēts vienīgi vismazākajiem kinoteātriem, bet arī salīdzinoši lieliem kinoteātriem un tirdzniecības tīkliem. Tomēr no atbalsta ir izslēgtas vislielākās kinoteātru ķēdes (kurām ir vairāk nekā 60 kinozāles). Itālijas iestādes uzskatīja, ka nodokļu atvieglojumu piešķiršana visiem mazāka izmēra kinoteātriem atjauno vienādu noteikumu piemērošanu nozarē, kurā dominē divi apjomīgi kinoteātru tīkli.

(70) Nodokļu kredīta mērķis ir palīdzēt kinoteātriem, kas jo īpaši pašreizējā ekonomikas situācijā nespēj iegūt pietiekamus privātos līdzekļus dārgajai pārejai uz digitālo kino.

([10]) Komisijas paziņojums par valsts atbalstu filmām un citiem audiovizuālajiem darbiem (OV C 332, 15.11.2013., 1. lpp.).

(71) Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija uzskata, ka atbalsta shēmu var uzskatīt par nepieciešamu, lai Itālijā uzturētu un atjaunotu dažādotu kinematogrāfijas vidi digitālā kontekstā. Nepārtraukta dažāda veida kinoteātru esamība, sākot no kinoteātriem ar vienu kinozāli līdz kinoteātriem ar daudzām kinozālēm ar tirdzniecisku programmu, ir svarīga, lai veicinātu dažādu filmu piedāvājuma aizsardzību Itālijas iedzīvotājiem. Kā norādīts no interesētajām personām saņemtajās piezīmēs, pāreja uz digitālo kino ir svarīga kinematogrāfijas nozarei kopumā, ņemot vērā to, ka tikai vislielākie kinoteātru tīkli var viegli piekļūt pārejas tirdzniecības modeļiem. Itālijas iestāžu iesniegtie tirgus dati liecina par to, ka *de minimis* atbalsta īstenošana nav pietiekama, lai pabeigtu pāreju, jo īpaši tiem kinoteātriem, kuriem ir vairāk nekā viena kinozāle. Daži kinoteātri spēja piekļūt *VPF* piedāvājumiem, bet tirdznieciskās pārejas modeļi nesedz visas pārejas uz digitālo kino izmaksas (sk. 32. apsvērumu). Arī šajos gadījumos sabiedrības atbalsts var izrādīties nepieciešams, nodrošinot, ka atbalsts būtu proporcionāli neatkarīgs no ieinteresētā kinoteātra veida.

b) *Atbalsta shēmas samērīgums*

(72) Itālijas iestādes no nodokļu kredīta atbalsta shēmām ir izslēgušas kinematogrāfijas uzņēmumus, kam ir vairāk nekā 60 kinozāles. Itālijas kinematogrāfijas tirgus struktūra skaidri parāda atšķirību starp operatoriem, kam ir līdz pat 60 kinozālēm, un lielāka izmēra kinoteātriem (sk. 36. un 37. apsvērumu). Līdz ar to ieviestā robežvērtība šķiet proporcionāla, ņemot vērā atbalsta shēmas mērķi.

(73) Turklāt nodokļu kredīts attiecas tikai uz daļu (30 %) no pārejas izmaksām un ir noteikts līdz EUR 50 000 gadā. Aprēķinot atbalsta summu, kas balstās uz digitalizācijas faktisko izmaksu procentuālo apjomu, Itālijas iestādes garantē, ka atbalsts ir samērīgs, arī, ja izmaksas var katrā gadījumā atšķirties. Kā norādījuši daudzi, kas iesniedza piezīmes (29. apsvērums), digitalizācijas izmaksas var būtiski palielināties, dažos gadījumos pārsniedzot vidējo rādītāju, piemēram, ja ir nepieciešams veikt apjomīgus darbus projicēšanas telpā. Šādos netipiskos gadījumos EUR 50 000 robežvērtība nodrošina, ka atbalsta absolūtie apjomi aizvien ir samērīgi.

(74) Lai arī lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru radīja šaubas attiecībā uz tirdzniecības formulu pārejai uz digitālo kino iespējamo izzušanu, 50. apsvērumā norādīts, ka Itālijā ir izstrādātas divas atšķirīgas tirdzniecības formulas, kuras var apvienot ar nodokļu kredītu digitālajam kino. Grozītajos īstenošanas noteikumos Itālijas iestādes ir ietvērušas konkrētus noteikumus, lai nodrošinātu, ka publiskā un privātā finansējuma apvienojums digitālā kino pārejai neradītu pārmērīgu kompensāciju vai atbalsta pārorientāciju, piemēram, izplatītājiem vai starpniekiem ("integrētājiem") virtuālo kopiju maksu modelī. Tādā veidā Itālijas iestādes veicina optimālu sinerģiju starp pieejamajiem tirdzniecības modeļiem un valsts atbalstu, lai veicinātu pilnvērtīgu pāreju uz digitālo kino.

(75) Nodokļu kredītu var arī apvienot ar citiem atbalsta veidiem. Lai garantētu atbalsta proporcionalitāti, Itālijas iestādes ieviesa maksimālo robežvērtību atbalstu kumulācijai, kas ir 90 % mazajiem kinoteātriem (kam ir viena vai divas kinozāles) un 75 % cita veida kinoteātriem.

(76) Kopumā pieteikumam jāpievieno apstiprināts dokuments, kas norāda uz faktiskajām izmaksām par katru kinozāli, un ir paredzēts, ka katru atsevišķu gadījumu pārbauda Kultūras mantojuma un tūrisma ministrija. Īstenošanas noteikumi arī paredz, ka nodokļu kredīts tiks atmaksāts (tam nosakot procentus un soda naudu), ja netiks ievēroti pienākumi.

c) *Atbalsta shēmas piemērotība*

(77) Itālijas iestāžu sniegtie paskaidrojumi, kā arī iespēja nodot nodokļu kredītu, garantē, ka atbalsts ietekmēs shēmas saņēmējus. Arī mazāk ienesīgajiem kinoteātriem vajadzētu spēt piekļūt shēmai.

(78) Atbalsts vairs nav ierosināts kā pilotprojekts, bet būs spēkā līdz 2022. gada beigām.

(79) Itālijas iestāžu sniegtie dati (57. un 58. apsvērums) norāda, ka atbalsts ir pieejams visiem kinoteātru veidiem, jo īpaši vismazākajiem kinoteātriem. Lai arī ir citi iemesli, kas, iespējams, ir ietekmējuši situāciju, ir novērots, ka ievērojams skaits kinoteātru, kuriem ir viena, divas, trīs vai četras kinozāles, kas ir izmantojušas nodokļu kredītu (saskaņā ar *de minimis* regulu) 2012. un 2013. gadā, atbilst nodokļu kredītu pārnesamības ieviešanai 2012. gadā (25. apsvērums).

(80) Kopumā atbalsts šķiet piemērots, lai aizsargātu esošo kinoteātru dažādību Itālijas tirgū, kas ietver vienu kinozāli, mazos komerciālos kinoteātrus un dažāda veida multipleksus. Šāda dažādība ir dažādota kinematogrāfijas piedāvājuma priekšrocība.

d) *Konkurences traucējumi un ietekme uz tirdzniecību*

(81) Konkurences traucējumi un ietekme uz tirdzniecību ir neliela. Kino pārrobežu dimensiju nosaka starptautiskie kinematogrāfijas operatori un tai ir starptautisks kino tirdzniecības raksturs. Atsevišķiem kinoteātriem ir ierobežots ģeogrāfiskais tvērums, jo publika nedodas uz attālām vietām, lai noskatītos filmu.

(82) Atbalsts attiecas uz ieguldījumiem un nodrošina saņēmējam vienreizēju atbalstu kinoteātriem, kam ir jāveic vienreizēja pāreja. Nodokļu kredīts garantē, ka visi kinoteātri var pabeigt pāreju uz digitālo kino, bet tas nepamatoti netraucē konkurencei ikdienas darbībā.

(83) Turklāt paredz, ka pārejas uz digitālo kino pabeigšana Eiropā sniegs priekšrocību Eiropas kinematogrāfijas nozarei kopumā. Šajā sakarībā šaubas, kas attiecas uz digitālā kino standartiem, kuri formulēti lēmuma uzsākšanas procedūrā, vairs nav pamatotas. Trešo pušu novērojumos ir norādīts uz attiecīgās nozares piekrišanu digitālajā kino dominējošajiem standartiem.

VI. **SECINĀJUMS**

(84) Ņemot vērā iepriekšminēto, Komisija uzskata, ka atbalsta shēma veicina labi definētu kultūras mērķi. Šaubas attiecībā uz lēmumā par formālas izmeklēšanas procedūru pausto nepieciešamību, samērību, piemērotību un ietekmi ir kliedētas. Konkurences traucējumi un atbalsta shēmas ietekme uz iekšējo tirdzniecību ir ierobežota, jo nav pretrunā kopīgām interesēm. Tā rezultātā nodokļu kredītu digitālās projicēšanas iekārtām uzskata par samērīgu ar iekšējo tirgu, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 3. punkta d) apakšpunktu,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Valsts atbalsts, ko Itālija plāno īstenot attiecībā uz digitālās projicēšanas iekārtām, pamatojoties uz 2007. gada 24. decembra Dekrētlikumu Nr. 244, 2013. gada 8. augusta Dekrētlikumu Nr. 91, kas pārveidots par 2013. gada 7. oktobra Likumu Nr. 112, un jaunajiem īstenošanas noteikumiem par nodokļu kredītu, kas piešķirts kinematogrāfijas uzņēmumiem nolūkā ieviest un iegādāties iekārtas un aprīkojumu digitālās projicēšanas mērķiem, ir saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbības 107. panta 3. punkta d) apakšpunktu.

Tādēļ ir atļauts īstenot šo atbalsta shēmu.

2. pants

Šis lēmums ir adresēts Itālijas Republikai.

Briselē, 2014. gada 29. oktobrī

Komisijas vārdā –
priekšsēdētāja vietnieks
Joaquín ALMUNIA